

MIÉRCOLES
14 DE ENERO DE 2004

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

**Melodrama
fotogènic**

Las chicas del calendario

Director: Nigel Cole. Intèrprets:
Helen Mirren, Julie Walters, Linda
Basset, John Alderton, Annette
Crosby, Celia Imrie.
Gran Bretanya. 2003.
108 minuts Lauren.

1. De què va? Dotze senyores madures es despullen davant la càmera fotogràfica per a un calendari que ha de recaptar lliures esterlines contra la leucèmia i a favor d'un sofà hospitalari...

2. Com va? Simpàtic, entraenyable, fotogènic, humà... i comercial. Massa i tot. Som davant d'un melodrama que comença en clau de comèdia britànica, és a dir, intel·ligent, sarcàstica i tal, però que a mesura que avança li passa com a les protagonistes del relat: resta en pilota viva, amb evidents flaccideses dramàtiques que un guió inhàbil no pot, no sap, vestir adequadament. Basada en un fet real, l'anècdota donaria, a tot estirar, per a un migmetratge: 30 minuts. El problema és que ha de durar per a una sessió convencional: gairebé dues horettes. Tret d'això -si realment es pot treure- el film colla bé. Però de què parla? Dona!, de la solidaritat com a base de l'amistat. I què més? També de la inevitable rivalitat femenina. D'acord, i...? De l'avorriment ancestral en les comunitats rurals; i del trist paper social que es veuen obligades a desenvolupar les dones de classe mitjana; i del pas del temps en el cos femení; i de l'esperit de rebel·lia enfront tot el que he dit!

3. I va: ideal per prendre el te i forçat per als que esperen veure la versió femenina de *Full Monty*.